

Vârstele din oglinďă

Ne petrecem viața căutând un stil vestimentar care să ne definească și care să ne poată spune, fără cuvinte, toată povestea. Odată găsit, ne revine responsabilitatea de a-l trece, lin și firesc, de la o vârstă la alta. Cum se schimbă de-a lungul vremii imaginea noastră din oglinďă și, mai ales, cum ar trebui să se schimbe?

de Diana-Florina Cosmin

Pentru a vorbi despre evoluția imaginii personale în timp, este suficient să aruncăm o privire „de probă” în jurul nostru. Indiferent de vârsta la care ne găsim, în imediata noastră apropiere se vor afla, statistic, cel puțin trei categorii de femei ușor de recunoscut dintr-o privire. Prima categorie: cele care se reinventează la fiecare câteva luni, asumându-și de fiecare dată recuzita unui alt personaj (nu mai puțin autentic decât cel precedent): o nouă tunsoare, o alt culoare de păr, piese vestimentare inedite și schimbări radicale, de la scurt la lung sau de la mulat la baggy-style, cu aceeași nonșalanță și seninătate. Fie că neliniștile lor vestimentare se nasc din atitudinea de hipster sau din consumarea gurmândă a tendințelor, pe asemenea femei le numim, de cele mai multe ori, persoane cool, cu un apetit insașiabil pentru căutări și experimente, pentru care orice victorie stilistică nu este decât un intermezzo până la următoarea schimbare de macaz.

Cea de-a doua categorie: femeile al căror stil rămâne ca și neschimbat de trecerea timpului. Succesiunea lunilor și a anilor nu pare să clintească în vreun fel bretonul sau buclele largi, tunsoarea bob, rochiile midi sau eșarfele piersică, bleu sau roșii pe care asemenea femei le-au adorat și le vor adora de-a pururi. Fotografii lor de-a lungul vremii ar compune un album perfect de variațiuni pe o temă dată: aceeași lungime de fustă, același stil de rochie, aceeași culori, aceeași croieli, combinații similare și, cel mai adesea, același stil de machiaj.

Între cele două extreme se află categoria cu cele mai multe membre, dar și cu cel mai fragil echilibru: femeile care reușesc, prin informație și preocupare activă, să-și „crească” stilul de-a lungul vremii, astfel încât să nu devină plictisitoare ori repetitive. Femei care izbutesc să nu-și ridiculizeze vârsta prin ținute nepotrivite dar care, în același timp, nu trădează nici ADN-ul propriului stil. Ușor de definit în coordonate teoretice, aceasta este „specia” vestimentară pe care orice femeie aspiră s-o întrupeze în practică. Și nu întotdeauna îi reușește.

Prima oară când m-am întâlnit cu consultantul de stil Irina Markovits, de la Image Matters, aveam o misiune clară: să o descos de secrete pentru un cover-story legat de imaginea personală. La momentul respectiv, Irina mi-a vorbit despre construirea imaginii și despre capcanele ei, pe care abia începuse să le împărtășească în cadru mai larg, dincolo de intimitatea ședințelor one-on-one, cursantelor de la Fundația Calea Victoriei. Un an mai târziu, cu alte întrebări și dileme în gând, am regăsit-o pe Irina între două călătorii prin țară, unde ține, aproape săptămânal, seminarii de stil pentru femeile preocupate de imaginea lor personală. Femei de toate vârstele, pe care le-am luat, ad-hoc, drept studiu de caz ideal pentru dilema mea privind evoluția imaginii de-a lungul timpului. „Nu există omogenitate în ceea ce privește stilul femeilor care vin la curs, nici în ceea ce privește vârsta lor”, îmi povestește Irina. „Dar adesea se regăsesc, într-adevăr, la extreme”.

De multe ori, extremele le creează chiar jobul. Dacă unele femei reușesc să-și pună amprenta pe stilul propriu și să se armonizeze cu vârsta pe care o au, pe foarte multe fete tinere jobul le determină să-și ascute autoritatea printr-o vestimentație severă și conservatoare, proprie unui stil sobru și repetitiv. Rezultatul: cele mai multe ajung să „trăiască” practic în sacou și cămașă, la vârste la care le-ar fi permisă o mai mare lejeritate vestimentară. „Am întâlnit femei care aveau chiar și 40 de cămăși aproximativ identice, care compuneau toată garderoba lor”, explică Irina. La polul opus, se află femeile pentru care jobul nu implică un cod vestimentar anume, și care - derutate de libertatea de alegere - ajung să-și compună ținute dintre cele mai nepotrivite. Nu doar cu vârsta, ci și cu locul sau personalitatea proprie. „Am văzut blugi și hanorace laolaltă cu ciorapi albi cu cizme turcoaz, alături de cele mai năstrușnice”, zâmbește Irina.

Cele mai multe dintre femeile care vin la curs aduc cu sine același discurs: „Vreau să-mi definesc stilul”, „Vreau să mă reinventez”. Un tipar pe care l-au cules, probabil, din reviste sau de pe internet, dar căruia, până să intre în sala de curs, nu-i chestionează cu adevărat semnificația. „Când îmi vorbesc despre definirea stilului, le spun doar atât: definește-l”, povestește Irina. „Păi nu am un stil”, vine răspunsul. „Ba ai, hai, definește-l...”. De cele mai multe ori, inspirația pentru definiție vine chiar din rândul celor prezente. Fete de 15 ani se trezesc „colege de bancă” ale unor doamne distinse de 62 de ani, acestea din urmă dovedindu-se mult mai receptive la nou și mult mai sigure pe propria imagine. „La unul dintre cursuri a venit o mamă cu fiica ei de 30 de ani, iar mama fusese cea care insistase să participe”, își amintește Irina. Dacă fiica era mai rezervată, mama era cu adevărat „wow”, mereu în căutare de obiecte care să se potrivească stilului ei. „De multe ori mă suna să-mi spună că și-a cumpărat o eșarfă și a găsit un mod nou de a o lega în jurul gâtului”, râde Irina. „Așa ar trebui să ajungem toate la acea vârstă: să ne bucurăm în continuare chiar și lucrurile mărunte care țin de imaginea noastră”.

Care sunt pragurile la care ne reevaluăm stilul și când începem să ne punem problema unei schimbări de direcție? În societatea zilelor noastre, delimitările stilistice între vârste sunt mult mai blânde decât în trecut: femeile pot ajunge să se redescopere și la 50, 60 sau 70 de ani, afișând stiluri care, cu câteva decenii în urmă, ar fi fost calificate drept excesiv de îndrăznețe sau chiar nepotrivite. Fetele de agenția de coolhunting Antz îmi povesteau, cu câteva luni în urmă, că unul dintre motivele acestei ajustări de atitudine stă și în deschiderea mult mai mare din prezent către practici spirituale, psihologie și descoperire de sine. Altfel spus, femeile pun tot mai mult accent pe dezvoltarea personală, iar dacă revelațiile se produc după 40 sau 50 de ani, stilul vestimentar se ajustează în tandem cu descoperirile făcute. Astfel, nu ne mai sfîim să ne întoarcem la vârste pe care nu le-am trăit pe deplin la momentul potrivit și să le revizităm. „Unii oameni aleg să rămână de 20, 30 sau 40 de ani toată viața”, îmi explica Lili Misăilă de la Antz. „Iar în zilele noastre chiar poți să îți permiți asta”. De altfel, diferența dintre vârsta biologică și cea pe care o ai în realitate este un adevăr consemnat și de mari filosofi și oameni de cultură. Însuși Neagu Djuvara afirma, într-un eseu, că s-a simțit toată viața de 26 de ani, dar că a avut, în jurul lui, oameni tineri care se simțeau de 40 sau de 50. Așadar, ce ne-ar opri pe noi, ca femei, să ne alegem o anumită vârstă și...să rămânem la ea? Nuanțând lucrurile, Irina ține să facă,

Irina Markovits

FOTO: SORIN STANA

FOTO: GULIVER/GETTY IMAGES

însă, o precizare: „Stilul nu înseamnă să rămâi la fel”. Chiar dacă atitudinea de la 40 este la fel de nonșalantă și curajoasă ca la 20, nu înseamnă că alegerile vestimentare trebuie să se înscrie unui tipar prestabilit.

De multe ori, schimbările nu vin odată cu vârsta, ci cu anumite momente din viață pe care le simțim suficient de puternice pentru a ne devia pentru totdeauna de la direcția inițială. Cum ar fi o despărțire sau chiar un divorț, nașterea unui copil sau schimbarea unui job. Schimbările pe care acestea le operează în stilul nostru sunt induse subtil și, de cele mai multe ori, se strecoară pe nevăzute pe lista obiceiurilor noastre de viață. „Multe femei, după ce devin mame, spre exemplu, rămân tributare blugilor cu

tricou și balerini și le este foarte greu să-și mai regăsească stilul”, explică Irina.

Pentru a controla evoluția în timp a cursantelor ei, Irina și-a propus un proiect de follow-up dificil și ambițios. Principiul este simplu: „Ținem legătura, pentru a vedea, peste șase luni, cum a evoluat imaginea în urma cursului și care sunt noile întrebări apărute între timp”. De cele mai multe ori, dilemele femeilor o surprind și o amuză, dar le tratează pe toate cu aceeași seriozitate. Sunt persoane care vin așteptându-se ca, după două zile de curs, să devină consultante de stil profesioniste. Altele care se așteaptă să-și schimbe imaginea peste noapte. Rezistența la schimbare și la nou, cea care ne ține ancorate în aceeași eter-

VĂRSTELE MODEI

Pentru a-și descoperi propria vârstă vestimentară, femeile încep să fie tot mai interesate de evoluția costumului ca element de comunicare stilistică de-a lungul secolelor. Cursul Irinei de la Fundația Calea Victoriei - „Un secol de frumusețe feminină” - a marcat mai multe surprize dintr-un foc: de la numărul mare de cursanți interesați de istoria costumului și până la detaliile istorice adesea picante. La primul curs, despre Epoca Victoriană, Irina a aflat, în procesul migălos de documentare, că femeile secolului XIX, care purtau șapte straturi de haine și aproape că se pierdeau în corsete, furouri și bluze până-n gât, practicau fără probleme...piercingul. Un alt detaliu fascinant a venit din perioada anilor '40, când restricțiile economice au innăscut regimul confecționării de haine. Astfel, exista un Consiliu al Comerțului care reglementa tot ceea ce însemna îmbrăcăminte, de la numărul de metri de material ce putea fi folosit pentru o bluză și până la numărul de buzunare, de nasturi (maximum 4) sau de pliuri ale fustelor (fie patru simple, fie două duble). Lățimea curelelor nu avea voie să fie mai mare de doi centimetri, iar achiziția de obiecte vestimentare noi se făcea pe un sistem de „puncte”. Astfel, un domn din acele vremuri nu își putea cumpăra, în același an, un costum nou și o pereche nouă de pantofi, acestea depășind, în tandem, numărul puncte alocate pentru 12 luni calendaristice.

nă reflexie din oglindă, se vede cel mai clar în momentul în care Irina le dă „elevelor” sale tema de completat pe parcursul a șase săptămâni: să-și facă, în fiecare dimineață, câte o fotografie, înainte de ieșirea din casă, pentru a vedea cât de diferită este imaginea lor în fiecare săptămână. „Nu trebuie să te îmbraci diferit din cap până-n picioare, dar măcar să schimbi perechea de cercei, geanta sau eșarfa, de la o zi la alta”, explică Irina. De cele mai multe ori, după testarea unei noi culori vestimentare sau chiar a unui element mărunț precum nuanța de oă, femeile revin cu un feedback surprinzător de... radical: „Mă simt fantastic, n-aș fi crezut că o să-mi placă atât de mult culoarea asta”. „Nu m-am gândit niciodată să port oă roșie”. Semn că,

uneori, trebuie să ne aventurăm puțin mai mult dincolo de zona de confort și, mai ales, că trecerea stilului între vârste nu este o sarcină care se face în salturi, ci în pași mici, de la o zi la alta. Ca și cum ai șlefui o bijuterie, pe fiecare latură, cu răbdare și fără să te uiți cu înfrigurare la ceas. Dacă nu ne facem „temele” la timp și nu găsim plăcerea zilnică de combinare a tuturor ingredientelor care ne compun imaginea, sfârșim luând-o înaintea propriului stil și lăsându-ne imaginea în paragină. Experimentele stilistice, fie ele și mărunte, sunt acea sursă permanentă de emoție și de nou care ne alimentează pofta de viață și încrederea în propria persoană. Chiar dacă, uneori, este vorba doar despre o eșarfă legată... mai altfel. ■